

"מיום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים" [בא-בתרא יב:]

**עולם של שקר
 דניאל, כ"ח אלול תשע"א**

עם ישראל, אני רוצה לאחל לכם שנה טובה, אבל איך לאחל לכם שנה טובה זו הבעיה שלי, מה אני יכול להגיד, שעוד לא אמרתי?
 אבל בואו נתחיל, ואני אגיד מה שיש לי בלב.
 עם ישראל, באמת באמת, העולם כמו שאנחנו מכירים אותו, ניגמר, זה ניגמר, כל אדם יכול לראות את זה, הוא רק צריך לרצות לקבל את האמת, ולראות שאי אפשר להמשיך עם הגיגת השכרות שהיתה עד עכשיו. זה ניגמר! אתם שומעים? זה ניגמר! יש פה ושם שרידים של מה שהיה פעם, אבל זה ניגמר.

בעולם, השכינה נעלמת מכל הארצות, ומתאספת בארץ ישראל, אז יהודים, מה אתם עושים בחו"ל עוד? ממה אתם נהנים בחו"ל עוד? הגלות נגמרת, העולם של גשמיות מיותרת ניגמר, מה יש לכם שם עוד?

העולם הזה מתגלה כשקר אחד גדול, הכל שקר, אתם רואים את זה כבר, כולם רואים את זה כבר, אבל לא רוצים לקבל את זה. זה ניגמר כי אי-אפשר להמשיך עם עולם של שקר, שבו אדם לא יכול להאמין באף אחד ובשום דבר, אי-אפשר להמשיך ככה. אפילו אדם שלא מאמין חס ושלום בקב"ה, חייב להאמין במשהו, לפחות להאמין שהחבר שלו הוא ישר איתו, שהראש הממשלה שלו ישר איתו, רוצה את טובת האוכלוסייה, אבל גם זה אין כבר. גילו את עצמם בכל העולם כשקרנים שרק רוצים למצוץ מהאדם הקטן את כל הממון שיש לו, ואחרי שמוצצים ממנו את כל זה, זורקים אותו לפח.

אבל עם ישראל, עם ישראל, אתם מרגישים שבעתיד הקרוב, עכשיו, עכשיו עכשיו, תשע"ב, יהיו דברים ענקיים, דברים שלא יאמנו. אמנם אלה שמכירים את הנבואות, לא תהיה להם הפתעה, לאלה שיש להם ביטחון מלא בה', לא תהיה להם הפתעה, הם יעברו את זה הרבה יותר בקלות, אבל אלה שאין להם מושג, שאין להם אמונה וביטחון אמיתיים בקב"ה, ולא משנה אם שומרים שבת או לא שומרים שבת, הם לא יוכלו לעבור את זה.

המצב הוא גרוע, כל המוסדות שהאמנו בהם, גילו את עצמם כריקים ומלאים שקר, שאין להם את טובת האזרח בלב או ברצון או בעבודה, רק שקר. תעזבו את השקר, תחזרו לקב"ה, תבטחו בו, תדעו באמת שרק הוא הכל יכול, שהוא מכון אותנו בעולם הזה לעולם הבא, לעולם של משיח, עולם שלם, רגוע, שרק עולים ועולים ועולים ברוחניות, עולים ועולים ועולים בכיוון הקב"ה. ואחרי זה, האלף השביעי, שזה יהיה משתו כל כך נהדר, שאנחנו לא יודעים לתאר את זה בכלל, קשה לדמיון שלנו להבין את זה.

עם ישראל, אני מציע לכם, באמת, אני לא יכול להגיד את זה יותר, אבל עכשיו, אני אגיד את זה וקראת ראש השנה: עם ישראל, אלה שבלגות ולא שוארץ ישראל, תחזרו לקב"ה, אלה שבחו"ל, תחזרו ותחזרו לארץ ישראל, עם כל מה שקורה, זה המקום הכי בטוח. ולכל אלה שלא עולים לארץ ישראל בגלל הציונים, שלא הולכים בדרך ה', אני רוצה לומר שאין ציונים כבר, יש כל מיני יהודים שיושבים בכנסת שהם סתם רשעים, אבל ציונים הם בטח לא, ע"ר, עמלק, רשעים. ציונים כבר אין, הם מתו, כולם, ואם יש פה ושם איזה זקן שעוד נשאר מאז, הוא גם כבר לא ציוני, הוא גם כבר עמלק או ע"ר. ציונים אין, רק רשעים, כמו כל הגויים בעולם.

החברה החרדית מלאה עמלקים וע"ר, אז לחזור לארץ ישראל, לארץ הקודש, לפחות להראות לקב"ה שאנחנו מוכנים לחזור הביתה, רוצים כבר את הגאולה, רוצים לשבת על האדמה, לא במדינת ישראל, אלא בארץ ישראל, על האדמה שהיא קדושה. כדאי, כדאי באמת לחזור. ואלה שלא יכולים, תחזרו לקב"ה, הוא יביא אתכם על כנפי

נשרים. רק אלה שבאמת בוטחים בו, אך ורק אלה שבאמת מאמינים בו ובוטחים בו ויודעים שהוא הכל יכול.

אנחנו נכנסים בעזרת ה' עכשיו לתשע"ב, כל הסימנים הם שזו שנת הגאולה, כל הסימנים בכל מקום, כל הנבואות מראים שיש לנו סיכוי ענק, שזאת שנת הגאולה, כי העולם לא יכול להמשיך כמו שזה, העולם התדרדר בצורה מהירה ביותר, זה לא יכול להחזיק מעמד.

אז עם ישראל, אני מאחל לכם שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה, ואני מבקש מכם, לחזור הביתה, לחזור לקב"ה במעשים עם כל הלב, עם כל המהות של הלב-אדם. גם לחזור לארץ ישראל, לא למדינת ישראל, לארץ ישראל. שנה טובה.

**הטעות הגדולה ביותר של החיים
 ליפן, י"ד אלול תשע"א**

אני מאד עצוב. מאד עצוב שבימים כל כך קשים ומסוכנים, היהודים מתעסקים עם מחלוקת. היהודים מתעסקים עם שקר. היהודים מתעסקים עם עבירות קשות. היהודים מתעסקים עם עגל-הזהב, עם כל התשוקות והחומריות של העגל. אני עצוב מאד-מאד שעם-ישראל לא מבין שזה הסוף, שאנחנו עומדים לפני מלחמה ענקית קשה מאד, לא רק בארץ אלא גם בעולם.

השינויים בעולם-הזה, בכל העולם הזה, מלפני שנתיים ממש מדהימים. שינויים שקשה לנו לעכל. ויש לרוב האנשים בעולם רצון לא-להאמין שהעולם למעשה זה לא אותו עולם שמלפני עשר שנים או אפילו שנים-עשרה שנה.

אנחנו היהודים עומדים לפני בירור ענק. גם כל העולם כולו עומד לפני בירור ענק. אבל חשובים לי בעיקר – היהודים. והיהודים בכלל לרוב לא רוצים להאמין שהגיע הסוף. כאלפיים שנה בערך מסתובבים בעולם, בבלות, לפעמים חיים בצורה טובה מאד, גשמיית, ולפעמים חיים במצב רוחני מאד גבוה, אבל בדרך-כלל שניהם לא הולכים ביחד. ולכן המצב של היום שזה גשמי. ויש הרבה מאד יהודים שסבורים שהגשמיות והרוחניות יכולים לחיות ביחד. אבל זה לא יכול להיות, רוחניות - שזה קרבה לה' לא יכול להיות ביחד עם הגשמיות שזה ריחוק מה', בשום-פנים ואופן.

ועכשיו, ברגע זה, בלי לחכות, כל יהודי חייב לבחור. האם הוא רוצה את הגשמיות או את הרוחניות, לבחור בשניהם - אי אפשר. חייבים לבחור רק באחת מן האפשרויות. וגשמיות זה לא רק כסף וזהב, כי זה גם אמונה בכוחות אחרים, כוחות זרים. זהו להאמין בכוחות נמוכים (צה"ל, מטרה, קופות-חולים, ביטוח לאומי וכו'), אבל יש יהודים שמאמינים בכוחות נמוכים שהם אלו שכאילו יצילו אותם.

ורוחניות זו קרבה לקדוש ברוך הוא. ולחיות את החיים רוחנית - זה אומר לחיות כל הזמן את רצון ה', כל היום, וכל הלילה, וכל החיים. אם הוא אדם רוחני - זה מה שיש לו בראש.

ועכשיו תהיה הבחירה הגדולה, בראש השנה הזה. כל יהודי בוחר איפה הוא רוצה להיות. האם הוא רוצה להיות עם העוה"ז, עגל הזהב, שזה אומר מות רוחני וגם גשמי לנצח ח"ו, או שהוא רוצה רוחניות, שזה קרבה לה' לנצח. [מלכים א', י"ח, כ"א: וַיִּשָׁא אֱלֹהֵינוּ אֶל פֶּל הָעֵסִי וַיֹּאמְרוּ: עַד מַתִּי אֲתֵם פִּסְחֵימָה עַל שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם, אִם ה' הָאֱלֹהִים לָנוּ אֲחֵרִי, וְאִם הַבַּעַל לָנוּ אֲחֵרִי].

זה הסוף. אנחנו מתקרבים לסוף במהירות הבזק. הרבה יהודים התעוררו מהשינה שלהם. וכל אחד שבוחר בגשמיות וריחוק מהקב"ה, פתאום בסוף הוא יבין שאולי, בעצם לא אולי - בודאי, שהוא עשה את **הטעות הגדולה ביותר של החיים**. ואת זה הוא יבין בסוף לפני המוות, ואז הוא ימות ר"ל אם הוא ע"ר. אני מזהיר מאד את כל היהודים המאמינים בלשון הרע. כי בהוצאת שם רע אפשר ח"ו להוריד את הקדושה מעם-ישראל. אוי לכם, אוי לכם. העונש גדול מדי אפילו להסביר לכם. אני מבקש את כל היהודים בשנה טובה, שנת גאולה וישועה. שכל יהודי ויהודיה, ילד וילדה, יקבלו את משיח צדקנו ברחמים ובשמחה.

**יש לקב"ה לוח-זמנים משלו
 מנחם, כ"ח אלול, תשע"א**

אני יודע שאתם מתחים מאד מאד לגאולה, ואני יודע שאתם חושבים שלא קרה כלום בימים

האחרונים. אבל זה לא מצב של 'זבנג וגמרנו'. כל מצב - הוא לא סתם. כל מצב - מביא למצב אחר. מצב שמביא אותנו קרוב, וקרוב יותר ויותר לגאולה. ואנחנו נראה זמנים מאד-מאד קשים, ומאד מדהימים. אבל יהיו ודאי מצבים של שקט מדומה, ופתאום תפרוץ אלימות וסכנה. ואני רוצה לומר לכם: זמנים האלה תנצלו את זה להתקרב עוד-יותר ובודאי-יותר לקב"ה. והחשוב ביותר - זה הקרבה לקב"ה. ואפילו שאנחנו חושבים שצריכה להיות איזו 'התפוצצות' שתביא אותנו לסוף הגאולה, אבל זה לא מתבצע - אז גם זה מביא אותנו לקרבה לה'. להבין ולקבל שיש לקב"ה לוח-זמנים משלו. ואנחנו יודעים שאנחנו קרובים לסוף, אבל יודעים שזה הולך לפי מה שאנחנו רוצים. צריכים לחכות ולהבין שהקב"ה בוחן אותנו שוב.

זה לא רק מבחן אם בן-אדם מוכן להקריב את החיים שלו, הרבה יותר קשה זה שהאדם מחליט מה צריך להיות, והוא בטוח שכן צריך להיות, ובסוף זה אחרת. ואם הוא יכול לקבל את זה בשמחה, ובהבנה, ובלי כעס, או בלי הרגשה שמשהו פה לא מסתדר נכון, אז זה גם כן הקרבה גדולה. וזו הקרבה במקום העדין ביותר בתוכנו, זה להקריב את הרצונות שלנו. ולהבין שיש את הקב"ה שהתוכנית שלו מועדפת. [אבות פ"ב מ"ד: עשה רצונו כרצונך כו' בטל רצונך מפני רצונו]. והגיע הזמן שאנחנו נשלים את העבודה שלנו עם עצמנו, והעבודה הזו - היא להגביר בכל צורה את הקדושה בכל צורה. אפילו אם זו הקרבה גדולה. להגביר את הקדושה. וזה ישמור עלינו. כל אחד לפי המצב שלו - להגביר את הקדושה. הכי הכי חשוב, והבסיס של כל האדישקייט זה 'קדושת התי', 'עם קדוש'. [והייתם לי סגולה מכל העמים כו' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. שמות י"ט]. ואז נהיה יותר מוכנים לניסים והנפלאות הקשים והמדהימים שנצטרך לעבור בעתיד הקרוב. וכדי לקשור את הקשר החזק עם הקב"ה, חייבים להיות קדושים. [והייתם לי קדושים כי קדוש אני ד' אלוקיכם]. ובלי הקשר הזה אי-אפשר להנצל.

אני יודע שיכול להיות שלא היו הרבה חדשות לפני שבת אפילו שציפינו להרבה חדשות, אבל אל תדאגו. יהיו עוד הרבה מאד, ובעתיד הקרוב מאד. וחשוב ביותר שאנחנו נהיה מוכנים לזה.

שאלות ותשובות:

בתשובה לשאלה במה להתחזק: יש לי להגיד לך: 'קדושה'. להעלות את הקדושה בבית שלך, ובלב שלך. בלי קדושה אין כלום. צריך ללכת בכל מקום, בתוך עצמך ובתוך הבית, ולראות היכן להגביר את הקדושה. אני מבין אותך מאד אבל להגיד שמרמים ידים ואין לך כח בכלל להילחם, זה בכלל לא תשובה. למרות שאתה חושב שאין לך יכולת להמשיך, איך-שלא-יהיה אתה צריך להמשיך להילחם. אבל העיקר, כמו שאמרנו, זה לשמור על הקדושה והטהרה של הבית, גם במחשבות וגם בהתנהגות. וזה השבן-אדם נמצא במצב קשה במיוחד, ועצוב במיוחד, זה גם מבחן. וצריך לקחת כמה צעדים אחורנית, ולהסתכל על הכל כאילו מרחוק, ולהחליט בלי רגש מה צריך לעשות, ולעשות את זה.

אנחנו נופלים בגלל הרגשות שלנו שמשקרים לנו. וזה הלא רע. ה' נתן לכולנו תפקידים, ואנחנו חייבים למלא אותם. לאדם אחד - יש לו פחד לעשות ולפעול. והשני - יש לו עזב, ואין לו כח כבר לראות את המצב העצוב. ויש עוד הרבה מצבים. אבל אנחנו חייבים להמשיך להלחם נגד היצר-הרע שמפיל אותנו, וזה - הרגש. הרגש יכול להיות טוב - אם אנחנו מפעילים את זה בשביל לעשות חסד, בשביל לעזור ליהודי אחר. אבל זה רע - אם אין נתון לנו פחד ממה שאנחנו צריכים לעבור, או שזה מפיל אותנו כי נמאס לנו הסבל. אנחנו צריכים להלחם עם כל הכוחות נגד.

באמת שמעתי שהיו סיפורים מהשואה ומהאנשים שהיו בתוך המחנות, והיו בעלי רגש לא פחות מאיתנו, ולקחו מאיתם את הבעלים, את הנשים, את הילדים, את ההורים, לא עלינו. אבל הגיבורים שביניהם המשיכו לפעול, ואפילו יצאו ובנו בתים חדשים עם ילדים חדשים. וזה אנחנו חייבים לעשות, להלחם נגד הרגש שמפיל אותנו, נגד הרגש שמפריד בינינו לבין הקב"ה. נגד הרגש שזה פשוט אנוכי בלבד. אין כזה דבר להרים ידים. לא יעזור כלום. ומי שמרים ידים - יצטער. אדם צריך ללכת קדימה - לעשות כל מה שהוא יכול, גם

בבית וגם בחוץ - ואין זמן. וזה מה שהוא צריך לעשות. עכשיו, אין כזה דבר להרים ידים. הקב"ה לא יתן. המצבים קשים, מאד קשים, אבל יש לנו את הקב"ה. ואנחנו יודעים שיש לו תוכנית מיוחדת בשבילנו במיוחד, כי זה יהיה רק טוב. נגיע לעולם של משיח - ואז יהיה לנו רק טוב. ואפילו אם נגיע לעולם הבא - זה עולם של אמת! ומה יותר טוב מאשר האמת? צריכים אמת להילחם פה על האמת ולהבין מה זה אמת, כדי להבין ולהינות מן האמת לעתיד לבוא.

המצב הוא קשה ביותר, והולך להיות יותר קשה. זה כמו איזה פצע מלא מוגלה שעדיין לא התפוצץ וצריך לחכות עוד ועוד, וזה לוחץ ולוחץ, עד שזה יתפוצץ. ובנייתם סובלים מהלחץ הזה. ואין מה לעשות. זה יעבור. אם הייתם הולכים לפסיכיאטר, הוא היה אומר שזה פחדים, אבל אני אומר שזה מהלחץ הרוחני, זה בגלל המלחמה בין הרוחניות והגשמיות שעומדת להתפוצץ.

אין מה לדאוג. היהודים האמיתיים ילחמו עד הסוף. אבל לא אחד צריך להכין את עצמו. אבל שוב אני אומר: לנקות את הבית, שיהיה בית של קדושה. בכל אופן, בעתיד הקרוב נראה הרבה, הרבה מאד דברים קשים-ביותר. ובראש השנה נבכה הרבה, ונתפלל חזק בע"ה. הלב קשוח, נאטם, וקשה להרגיש רגש, וקשה לקשור קשר, ורק יותר קל לעשות דברים יומיומיים בלי לחשוב. אבל אין דבר. חייבים לחשוב. חייבים לדחוף דברים קדימה, גם רוחני וגם גשמי. בלי לחשוב. ואם אין את הרגש בתוך התפילה - אין דבר. ככה זה עכשיו. צריכים פשוט לדחוף. ולהשתדל שיהיה בית של קדושה, גם בדיבור וגם בהכל. שבוע טוב, שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה, ושה' ירחם עלינו.

רוב העולם הזה - יחרב

מוישה, ל"ה אלול, תשע"א

מאד נהייתי לטמוע את מנחם. הוא צדיק גדול מאד. ואני רק רוצה להוסיף ולומר שאין שום דבר בעולם, אין שום כח בעולם, חוץ משל הקב"ה, שיכול לעצור את מה שעומד להיות. לא התשובה שלנו, ולא התשובה של עמים אחרים. אנחנו הגענו למצב של הסוף. והיהודים האמיתיים יחזרו בתשובה. כולם. חלק בכח, וחלק כבר הגיעו כמעט לתשובה שלימה. אבל בסופו של דבר - כולם יחזרו בתשובה. אבל הערב בו - לא. עמלק - לא. הגויים שרצחו יהודים - לא. ולכן אין מה להרגיש יותר-טוב או פחות-טוב אם בדיק עכשיו אנחנו רואים התחלות של מלחמה שזה יכול להביא משיח. אל תדאגו! ברגע אחד זה יכול להיות. [ישועת ה' כהרף עין]. ברגע אחד. פתאום הוא יופיע - המשיח. [פתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים בו. סוף מלאכי]. ואנחנו נהיה בשוק, בהלם. מה?! ככה?! מה?! כבר?! אבל זה יהיה קשה, ממש קשה. שוב, אמרנו זאת הרבה פעמים: מי שהוא יהודי אמיתי, בסופו של דבר יחזור בתשובה. חלק שהם חקוקים - זה יהיה קשה, והחלק שהם קרובים - זה יהיה קל. וכל נס, כל מצב של נס גדול, גדול עוד יותר מניסי מצרים, יביא אותם לשמחה יותר ויותר גדולה.

ולמה מנחם דיבר כל כך הרבה על הנושא של קדושה? כי זה הוא המפתח לעולם הטוב, לעולם של משיח. וזה לגן עדן. [והתהלכתי בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם. בחוקותי]. כי קדושה - זו אמת. ובלי קדושה - אין תורה. להיות רוחני ולקשור קשר עם הקב"ה - זה קדוש. צריכים באמת לבדוק בכל הבית איפה חסרה קדושה. בכל מצב, בדיבור, במעשה, בלב, במעשים, בלימוד כו' כו'. אני גם רוצה לומר לכם: בשבוע הבא יהיו עוד קרבנות, שלא נדע, ה' ישמור עלינו. עוד מעט יהיו חדשות גדולות, ולצער הרב, העולם, העולם-הזה, רוב העולם הזה - יחרב. ואין הרבה זמן. ואל תחשבו שאם יש קצת שקט פה-או-שם, שזה נעלם. זה לא נעלם.

הראשית, הסיטרא-אחרא, הנחש, חייב להראות את עצמו עד הסוף, ואז ה' יגמור אותו. זה לא עוזר להרוג רק חלק של צבא של רשעים. הכל צריך להתגלות. כל חייל וחייל של הסיטרא-אחרא, כל שליח רע של הנחש, הכל יתגלה ואז לגמור אותם בבת אחת. כמו שהקב"ה ביקש מהמלך שאול להרוג את כל העמלקים כולל הבמות שלהם, אבל הוא השאיר את הבמות, והשאיר את המלך אגג, ולכן אנחנו סובלים עד היום. עכשיו ה' יקח את כל בני-

הנחש ויגמור אותם.

עד שה' יתקן את כל היהודים האמיתיים בנימין, ל"ה אלול, תשע"א

עוד יהיו דברים גדולים מאד. ומה עוד יש לומר?! סוף-סוף מה שדיברנו שבע-עשרה שנה מתחיל להתקיים. זה לא 'מתחיל', כי התהליך כבר התחיל בזמן. ועדיין עם כל הצרות, ועם כל הנפילות, גם של הכסף, וגם דברים מוזרים וקשים מן הטבע, גם מלחמות בכל מקום, ומהומות בכל מקום, ורואים את השקר שזה עולה וצף יותר ויותר, מגלים את זה יותר ויותר, בכל פינה, בכל מקום. עם כל זאת, ברגע שיש טיפה רגיעה - רוב האנשים חוזרים למה שהיה. לא חושבים על תשובה. לא חושבים על להתקרב יותר לה'. חוזרים לאותם משיחות, לאותם המושגים, שהם סתם השקר של העולם הזה, ולכן עכשיו יבואו צרות הרבה יותר גדולות, וכמעט בלי הפסקה בין אחת לשניה. עד שה' יתקן את כל היהודים האמיתיים. ובמצרים לקח שנה שלימה כל המכות, עם הפסקות בין אחת לשניה, אבל הרבה זמן לא יהיה לנו בין אחת לשניה - כמו עכשיו. כמו שאמרנו פעם, יסתכלו למעלה - יבוא מלמטה. יסתכלו ימינה - יבוא משמאל. עכשיו, זה גם מימין וגם משמאל, מלמעלה וגם מלמטה, מצד אחד ומצד השני. מכל מקום. אי אפשר לדעת איפה להסתכל ומה לחשוב.

ולאנשים הלא-אינטלגנטים שעוד מתכננים את העתיד ששה חודשים מראש, מתי יהיה איזה מפגש חברתי, ומצפים בתקווה לאיזה טיול שיעשו בחו"ל, אז אני מבקש מהם מאד: לראות את האמת שאי אפשר לדעת מה יקרה מרגע לרגע. ועכשיו במיוחד, יהיו זמנים קשים מאד לאלו שלא בוטחים בה', ולא לה שכן בוטחים בה' ובאמת מחכים למשיח [חזיקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים לה', סוף תפילת ובא לציון]. ובאמת בוכים על צער השכינה, זו תהיה השמחה הגדולה ביותר.

אז לאלה שמבינים מה שאני אומר, אני מברך אתכם שכולנו ביחד נקבל משיח-צדקנו ברחמים ובשמחה. ולא לה שלא מבינים מה שאמרתי, אני מרחם עליכם, ומתפלל להקב"ה שבכל זאת הוא יציל אתכם בכח.

שאלות:

ש. איך אנחנו מתכוונים כראוי לראש-השנה, במה זה שונה מיתר הימים בהכנה הרוחנית בעבודת ה' הנדרשת מאתנו בתקופה הזו?

ת. שוב, הדבר החשוב ביותר, זה שנדע בטוח, עם כל הכוחות שלנו, ועם כל המהות שלנו, שאין עוד מלבדו. ורק הוא יכול להציל אותנו. גם מרעב, גם מכל מיני מכות, מכל דבר, [תהילים צ"א: כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר הוות כו']. רק הקב"ה יכול להציל אותנו. גם ממחלות, הכל, הכל, רק הקב"ה יכול להצילנו. זה אנחנו צריכים לדעת.

אבל, הדבר השני, וחשוב ביותר שלא נשכח, זה שננקה את עצמינו. "קדושים תהיו". אדם שהוא לא קדוש, לא פחות שמנסה להיות קדוש, אדם שלא מבין מה זה להיות קדוש, הוא לא יכול להיות יהודי, הוא לא יכול להנצל. אני לא אומר שהוא יהיה מושלם, אבל הוא צריך ללכת לכיוון נכון עם הקדושה. וזה על הגוף שלו, בתוך המחשבות שלו, בהתנהגות שלו, בבית שלו, בבית-הכנסת, ברחוב, בכל מצב ובכל מקום. 'קדושים תהיו' זה הדבר החשוב ביותר - המעשי.

ש. ועל זה הכי פחות מדברים ...

ת. בודאי. כי נהנים לשבת במסעדות ולזלול. [ראה רמב"ן בתחילת פרשת קדושים תהיו]. ונהנים מללכת לגן-החיות עם כל המשפחה ולהצטופף שם בחול-המועד עם כל מיני 'שקוצים'. נהנים מלטוס לחופש באמריקה, או ללכת לקברי-צדיקים באירופה. אבל מי אומר שההיסטוריה האלה זה כשר? ומי אומר שיש איזו רשות לצאת מהארץ? יוצאים, חוזרים, כאילו שאין תקנון שאומר שיהודי לא יכול לצאת מארץ-ישראל סתם ככה. כן. מחפשים כל מיני סיבות שאולי זה יתאים לדין, אבל זה לא מתאים. לרוב.

ש. מסופר שהחפץ חיים זצ"ל בתפילות ימים-נוראים היה ממעט באמירת הפיוטים ובאותה שעה היה מעמיק לחשוב עצות איך לעזור לעם ישראל. אנחנו במצב של מינו צריכים לחשוב ולהתפלל מהבוקר עד הערב כדי לדעת מה לעשות.

ת. רק הגדולים יכולים לחשוב על איך לתקן את הדור. אנחנו נסתפק בזה שכל יהודי ויהודי יתקן את-עצמו. אולי יעזור לתקן את משפחתו. זה כבר

יכול להיות הישג גדול. האם הצדיקים שלנו יכולים גם לתקן אותנו? עד כמה שאני יודע, יש לנו צדיקים גדולים, נכון, אבל העולם הוא כ"כ קשה, שרק עם קשר של כל-יהודי באופן אישי עם ה' - הוא יכול לתקן.

ש. מה בנוגע לדוחק הפרנסה, בזוה"ק מובא שעתידיים ישראל גלות האחרונה להגאל מתוך דוחק וצער של מעניות. עד כמה צריך להשתדל ולחפש מקור מבוסס של עבודה וכו'.

ת. מי שסובל מעניות - יודע שזה לא פשוט ללכת למצוא עבודה. וכשיש פרנסה, אין קשר בין המאמץ וההשתדלות בעבודה לשכר שמרוויחים, ובדור שלנו מיוחד. אבל כמה שעובדים את ה' - זה כבר חשוב. אדם צריך לעשות השתדלות. וזה תלוי בטוחו של כמה שהוא צריך לעשות.

עבדים אנחנו (הדפסה חוזרת)

יצחק אייזיק, מוצ"ש, י"א בטבת, תשע"א

ברחבי העולם תתחיל עוד מעט אלימות הרבה יותר קשה, הפגנות, מהומות וכו' כי האנשים יתפסו שהם נהפכים להיות עבדים. כשיתברר להם שלא יהיה להם מה לאכול ויש שלא יהיה להם כסף בשביל השכר דירה. והמצב לא ישתנה, עד שהם יכירו בזה שהדרך היחידה לחיות - זה לעשות מעצמם עבדים. ואז כשיודע להם שהם עבדים - הם ישתגעו.

אנחנו גם מחכים למלחמות מפחידות ביותר. הטבע יגנין נקמה על הרע שבני האדם גרמו לטבע. ואחרי המצבים המפחידים ביותר האלה, ה' יגלה את עצמו בצורה כזו, שהרבה ימותו מפחד. רק אלה שבוטחים בו ויש להם קירבה אליו יוכלו לעמוד בזה, ויהיה להם כח לעמוד בהתגלות הענקית שתהיה, והם יהיו זכאים לקבל משיח צדקנו. התכניות של ה' יהיו עוד מעט הרבה יותר ברורות.

אני רוצה לומר שיצאנו ממצרים מעם לועז, ועכשיו יש לנו שעבוד "מצרים" עוד פעם, אבל הפעם לא רק במצרים, ולא רק ליהודים, אלא בכל העולם! יש תכנית שרק עכשיו הולכת ומתגלית לאט לאט. יש כיום את דור המבול, יש את דור ההפלה שזה אדום, ויש את הערבים - ישמעאלים ואת היהודים. דור ההפלה רוצה לשלוט על כל העולם. הם כבר שולטים פחות או יותר על כל המערב, וברור שהכוונה למלכות אדום, ועכשיו הם הולכים לחפש לשלוט על מקומות אחרים. אבל אמריקה, קנדה ואירופה, אלה כבר בידיים שלהם. והם, אנשי העסקים הגדולים האלה, שולטים כבר על האוכלוסיות של כל הארצות האלה. והם מורידים את כח הכסף ככוונה. זה גורם לעוני ולכל הבעיות שהעוני גורם. ואנשי העסקים האלה יצרו גם את הארגונים הטורוריסטיים, כדי להפחיד את בני האדם, ולשכנע אותם שרק הממשלות והמסטרות וכו' יכולים להציל אותם מסכנה, וע"י כך המשטרה תוכל לשלוט. הם מפחידים את בני האדם עד כדי כך שיתנו להם פשוט לקחת את השלטון. ויותר בקלות על הדמוקרטיה שכל כך מאמינים בה. למעשה אין כבר דמוקרטיה, היא נגמרה. וחזרו לעבודת מצרים, פרעה ואנשיו. והם רוצים לשלוט על כל העולם, לשלוט על כל דבר שאדם צריך בשביל לחיות. הם רוצים לשלוט על המים, על האוכל, על החשמל, ועל כל מה שאדם צריך בשביל לחיות. לאדם הרגיל לא יהיה מספיק כסף בשביל ענקות מה שהוא צריך, דואגים שהאינפלציה תהיה ענקית, וערכו של הכסף ירד. וזה כבר התחיל...

מתוך הספר "דניאל" מסרים מעולם האמת

ואם עם ישראל ברגע זה יאמינו, כל המאמינים יצאו לרחוב עם שק ואפר, ויעשו תשובה, יבנו יגידו סליחות וכו' יחזרו לבתים ולשכונות שלהם, ויעשו בדיק בית, רק אז יש לנו אולי אפשרות שמשמיח יבוא בקלות. ואם לא נעשה את זה, ה' יכריח אותנו לעשות את זה. נצטרך ח"ו לרוץ לרחוב בבהלה ובבכי ונצטרך בפחד לחזור בתשובה. ולמה לא עכשיו, לפני המכה, שנבכה ונבקש לפני. למה לא לעשות לפני המכה, למה ?

עם ישראל, אהובתו של הקב"ה

תחזרו הביתה, אין זמן, הגיע הסוף

ליזכיו הרבים, ניתן לקבל את המסרים חיים בדואר. פרטים בטל. 0527-120-948.

יהו' בומבות'

אהרלה, מוצש"ק חול-המועד סוכות תשע"ב

אני מאד עצוב. נכון. מאד עצוב. אני עצוב כי אני מסתובב ברחוב, ומפחד מאד. מפחד מהאלימות שיש ברחוב, אלימות של חילונים, מפחד מזרחיסטים, ואני גם מפחד מאלימות של יהודים עם כיפות שחורות, עם פיאות ארוכות, ועם זקנים ארוכים. מפחד מהם. מפחד מבחורי הישיבות שמתוללים בשמחת-בית-השואבה. אוי לנו. הנוער ממש נפל חזק. יש שמסתובבים, וצוחקים, ומשתוללים, ומסתכלים לכל כיוון. יש גם אברכים שלא יודעים איך להתנהג בתור יהודי אמיתי. אין קדושה. ואפילו שהולכים במדרכה שונה גברים ונשים – בכל זאת מצליחים להתנגש אחד עם השני. וההשתוללות היא מעל ומעבר. אני מפחד מהם. הם לא יהודים אמיתיים. יש להם בלב משהו עקום, משהו שמפחיד אותי, משהו שרוצח, משהו לא-נקי. ערב רב. מפחיד אותי מאד. והם מסתובבים ומתערבבים בין היהודים האמיתיים. [ע' רש"י על הפסוק: וְאֶבְדַּל אֶתְכֶם מִן-הָעַמִּים, לְהִיּוֹת לִי קְדוֹשִׁים: כ', כ"ו.] ואי-אפשר לדעת מי שייך למה. אמנם רוב היהודים האמיתיים מתנהגים הרבה יותר טוב, אבל יש גם כאלו שמושפעים מההשתוללות, וההשתוללות הזאת לא מפריעה. לא מפריעה לרוב היהודים.

והבנות, אוי לנו. אני משתדל לא לראות אותן. הן לא נראות לרוב יהודיות, הן נראות... ה' ישמור. אני לא יכול לסבול שיש נשים 'כאילו יהודיות', בנות 'כאילו יהודיות', צועקות ברחוב, אוכלות ברחוב, ואין בכלל התקרבות למה שבת-ישראל צריכה להיות. [ע' בראשית כ"ז, מ"ו.] והן עם הרבה גאווה, והן בטוחות שהן הטובות ביותר שיש. [ישעיהו ג', ט"ז: וַיֹּאמֶר ה' יַעַן כִּי גִבְהוּ בְּנוֹת צִיּוֹן וַתִּלְכְּנָה נְטוּיֹת גְּרוֹן כו'] אני רואה גם בבנות האלה ובנשים האלה עם החוצפה הגדולה, וגם של הגברים שלהן, חוצפה גדולה. אני לא יכול לראות אותן עם החוצפה הזאת. הרחוב מפחיד אותי מאד. מאד מפחיד אותי. אני רואה - לא רחוב חרדי עם 'שמחת בית השואבה', אני רואה שורות של אנשים שהולכים למוות, שורות של יהודים-כביכול שהולכים למוות. זה מביא את כל העולם למוות.

[תהילים מ"ט, ג': גִּםשָׁל פְּגַמֹּת נִדְמוּ. פְּצֹאן לְשֹׁאֵל שֶׁתּוּ, מִןתּוֹ יָרַעַם: וַיְרַדוּ בָם יְשָׁרִים לִבְקֹר כו'] [וכ' רש"י ב' נח שכ"מ שיש פריצות, אנדרלמוסיה באה לעולם והורגת רעים טובים. ע' כתובות ח:] ולא רואה אפילו שום 'שמחת בית השואבה'. אני גם יודע שבתוך בתי-הכנסת, הן שעושים כביכול את השמחה - זה כבר לא שמחה. זו לא שמחה! [קהלת ב' ב': לְשֹׁחֵק אֲמַרְתִּי מְהוֹלָל וְלִשְׂמִיחָה מִה זֶה עֵשָׂה] אפילו כשכבר כמה יהודים משתדלים לעשות שמחה אמיתית, אז האחרים, 'הפוטאטקים', החוצפנים, מפריעים להם. הם לא נותנים לשמח, כי הם לא שמחים. הם לא שמחים - כי אין להם עוה"ז - וגם לא יהיה להם עולם הבא. [צפניה ג' י"א: כִּי אִזְ אֲסִיר מִקִּרְבָּן עֲלִיזִי גִּאֲוַתָּךְ.]

אוי לנו. אנחנו קרובים לסוף. וכנראה כך צריכות להיות שמחות-בית-השואבה בסוף. בסוף לפני הגאולה. וזה עושה עצב גדול בשמים, עצב גדול מאד, ולכן גם אשה חשובה, צדיקה כמו הרבנית קנייבסקי ע"ה - הלכה דוקא בחג הזה, בכדי להראות לנו, שלמעשה אנחנו צריכים 'לשבת שבעה' על כל השמחות שלנו. [ראה גליון 64, 'למה נשרפו ספרי התורה בויז'ניץ?'] היא לא נפטרה כדי לכפר על הדור, כי זה לא יציל את הדור. כי רק הדור יכול להציל את עצמו. אבל היא הלכה כי אנחנו לא שמחים באמת. והכל נהפך לבעיה ענקית. כל הסוכות שצריכים להשקיע כל כך הרבה כסף, וכל כך הרבה קישוטים, ממש כל אחת צריכה להיות 'סוכת-פלא', וכל אחד צריך להשקיע באתרוגים ובולובים הון-כסף. וכל ילד קטן חייב לולב ואתרוג. ולכשעצמו יכול היה להיות דבר טוב, אבל זה נהפך לעבודה-זרה - ולא לדבר קדוש. לרוב הם לא משקיעים את כל הכסף והמאמץ הזה

לשם-שמים, אלה בשביל החברה, בשביל מה שאחרים יגידו, כמו בחתונות ובהרבה דברים אחרים. והילדים לא מבינים, הם רק יודעים את הצד הגשמי של הלולב והאתרוג, וגם את הצד הגשמי של הסוכה המפוארת. אמנם זה לא כולם, עוד ישנם יהודים טובים שיושבים בסוכה אמיתית, שיש לה את הדפנות הפשוטות ועם סכך כמו שצריך, וסובלים קצת כשישנים שם. אבל היום - הסוכות הן בתוך הבתים, והן מאד נוחות. ואפילו יש מקומות שיש להם סוכות עם כמה חדרים: סלון, ומקום שינה וכו'. יש היום כל מיני סוכות. העיקר - לעשות את זה נוח, ומפואר, ובלי רגש, ובלי לב, ובלי סוכה אמיתית. [ישעיהו כ"ט, י"ג: מִצִּיּוֹת אֲנִישֵׁי מַלְמְדָה]. מהו הסמל של הסוכה? מה הרעיון של הסוכה? הסוכה זה הבטחון בקב"ה. שאנחנו יושבים בכזה דבר ארעי, [סוכה דירת עראי בעינין. סוכה ב.]. והקב"ה ישמור עלינו. ואין לנו מה לדאוג, לא מגשם, ולא מפצצות, ולא מכלום. אנחנו שמורים - כי אנחנו בוטחים בקב"ה. [תהילים ק"מ, ח': ה' עֵז וְשׁוֹעֵתִי, סִכְתֹּה לְרֹאשִׁי בְּיוֹם נָשָׁק. אָבֵל שְׁחָחֵנוּ אֶת הָעֵינַי. ה' גִּרָא' א' ז' לַיָּבִיר אֶת הַפְּסוֹק בַּתְּהִלִּים ע"ח, ז': וְיִשְׁמְחוּ בְּאַלְקִים נְסֻלָּם, שְׂעִיר נְתִינַת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל הִיְתָה בְּכַדִּי שִׁבְטָחוּ בַּהֲשִׁיחַתָּן] אבל עוד מעט, אולי אפילו עוד לפני סוף חג-הסוכות, ואולי לא, יהיו 'בומבות', ואז נראה מי בוטח באמת - ומי לא.

אני מאד מפחד מהשבועות הבאים. השבועות הבאים יהיו מלאים בדברים מפחידים מאד. דברים מדהימים, מפחידים. לא יודע מה להגיד. אבל אני יודע דבר אחד: רק מי שבוטח בה' - הוא יכול לעבור את זה. [משלי כ"ט, כ"ה: וּבֹטָח בַּה' יִשְׁבֹּב]. 'בוטח' - זה אומר במאה אחוז. מי שמוריד את הגשמיות המיותרת כדי להתקרב לה', כי בלי זה אי אפשר להתקרב לה', הוא יצליח לעבור את זה בשלום. לבטוח בה', ולהשתדל להתקרב אליו. [צפניה ג', י"ב: וְהִשְׁאֲרִיתִי בְּקִרְבָּן עִם עֵינֵי וְדָל, וְחִסּוּ בְּשֵׁם ה']

ולא לשכוח את הדבר הכי חשוב: הקדושה. כי בלי קדושה - אין קירבה לה'. 'קדושים תהיו'. לא לשכוח. זהו המפתח. 'קדושים תהיו'. מי שקדוש - הוא יוכל לעבור את זה בקלות יחסית. [ע' ספר טהרת-הקודש, מאמר מעלות נוסרי היסוד, מעלות כ"ד, כ"ה, כ"ו.] קדושים תהיו, קודש, קודש. ונשים, לא להיראות כמו דוגמניות מפריז. וגברים, לא לחשוב ולא להתעסק עם בדים שלא קדושים. קדושים תהיו - זה לחזור להיות יהודים אמיתיים. הקב"ה רוצה קדושה, צניעות, זה מה שהוא רוצה - קודם כל לפני כל דבר. לפני הכל - הוא מצפה לקדושה. [ערש"י סוף פרשת אחרי-מות]. והדור הזה - ממש 'דור המבול', וגם בין החרדים יש את התופעות האלו, דור המבול, רח"ל. תסתכלו ברחוב. ואל תגידו לי מיד: 'מה פתאום? זה לא נכון! יש כל כך הרבה ישיבות, ובתי יעקב! ואני אומר לכם: תלכו ברחוב החרדי, ותראו איך שלא שמים לב בכלל לצניעות. נשים ממש כמו פרוצות, וגברים ממש בלי בושה, מסתכלים ומדברים וכו', וכולם וכולם צועקים ומושכים-עין, וגם אוכלים ברחוב. מי אוכל ברחוב?! איך יהודי אוכל ברחוב?! בלי שום בושה! בלי להבין אפילו מה לא בסדר! [ע' קידושין מ"א.] לאן הגענו?! הדבר הכי פשוט: אסור לאכול ברחוב', אפילו את זה כבר לא מבינים, אז מה לא כן?!

בדור הזה - אף צדיק שהולך לעולמו לא מכפר על הדור, שלא נדע. הוא יכול להגיע לשמים ולהתפלל ליד כסא הכבוד בשביל הדור הזה, אבל הדור עצמו חייב לחזור בתשובה. [ע' כלי יקר על הפסוק 'ותמת שם דבורה כו' אלון בכות']. וכל אחד בנפרד - חייב לחזור בתשובה. וכל הערב-רב ילכו לעזאזל. אני לא יודע מי שיהיה בשמחת-תורה. אני רק מפחד מהיום הזה. זה יום מאד חשוב. ומהושענא-רבא - אני מאד מפחד מהדין. מיום-הדין האחרון של השנה הזאת - אני מאד מפחד. אני אדבר על ההפועות. ההפועות זה לא 'שמחת בית השואבה' - הדור כלל. זה גויי. זה לאסוף אנשים ולהשתולל ו'כאילו לשמוח'. וזה לא שמח. זה רמקולים, וזה השתוללות, זה מנגינות שלא שלנו, הכל גויי. [רמב"ם הל' שביתת-גרו' ט"ו פ"ו ה"ט: שהשכרות והשחוק הרב וקלות-הראש אינה שמחה אלא הוללות וסכלות. ולא נצטוונו על ההוללות והסכלות אלא על השמחה שיש בה עבודת יוצר-

הכול, שנאמר 'תחת אשר לא עבדת כו'. וע"ע שם בהל' כ']. זו איננה 'שמחת בית השואבה'. שמחת בית השואבה - זה בתוך בית-הכנסת, בתוך השטיבל. וזה בלי רמקולים, עם מוסיקה עדינה מהנשמה כמו היהודי באמת, כמו פעם. אולי כמו יום-טוב עהרליך או משהו כזה. אבל לא כמו שעכשיו. מה שקורה עכשיו - זה סתם. זה גס. מה אני יכול להגיד. רק רוצה לבכות. אני מפחד מהרחוב. זה מפחיד אותי כמו פורים. שזה גם כן הפחיד אותי מאד מאד. אבל גם שמחות-בית-השואבה, מלא מלא השתוללות. וכל ההצגות - גויים. [ויקרא י"ח, ג': וּבַחֲקֵיתֶיהֶם לֹא תִלְכּוּ. ע' רש"י שם מדברי חז"ל].

אני יודע שכמה וכמה צדיקים הלכו לעולמם, וזה מפני שאנחנו צריכים להרגיש שאין לנו על מי להשען - רק על הקדוש ברוך הוא. [ע' סוף מס' סוטה דף מט: בענין עקבתא דמשיחא]. חייבים לסלק מהכותל את כל הטינופת, חייבים השכינה בוכה ובוכה וכוכה על כל הטינופת-שמסתובבת שם. נשים חצי-לבושות וגברים קלי-ראש וכל כך הרבה גויים יש שם, [יחזקאל ז', כ"ב: וַיָּבֹאוּ בָּהּ פְּרִיצִים וַחֲלָלוּהָ. ור' ירמיהו ז', י"א.] חייבים לנקות את המקום הזה. זה גורם לשכינה צער מאד מאד גדול.

וגם אנחנו נצטרך להיות מוכנים לזה

מנחם, מוצש"ק חול-המועד סוכות תשע"ב
 אני רוצה לומר לכם שמה שאהר"ה אמר זה מדויק מאד. אבל אני רוצה לחזור שוב על מה שדיברנו: מי ישרוד? הבוטחים בקב"ה. [ר' תהלים קכ"ה, א': הַבֹּטְחִים בַּה' פֶּרֶר-צִיּוֹן לֹא יִמוּט, לְעוֹלָם יִשְׁבֹּב.] ואפילו אם הבטחון מעורב עם פחד - הוא ישרוד. וכל יהודי אמיתי - ה' יכריח אותו לבטוח בו, יכריח אותו לחזור בתשובה. וכל הערב-רב ילכו ויעלמו. אבל זה לא יהיה פשוט. מאד-מאד קשה יהיה לנו - לאלה שבוטחים בה'. אבל יהיה לנו יותר קל מעכשיו. כי עכשיו השקר חוגג, וחוסר-הקדושה חוגג, ולכן אי אפשר לישון בשקט, אי אפשר לקום בשקט, אי אפשר לחיות חיים רגילים, כי מעל הראש שלנו רואים את השקר, את ה'יצה"ר, יותר ויותר נכנס לעולם-החרדי והורס אותו.

ומה נעשה בלי רבנים, ובלי קדושה, ועם שקר בכל מקום?! איזו תקוה יש לו לאדם הפשוט, יהודי שרוצה טוב ומקבל רק יאוש?! אבל זהו המבחן, שאפילו שכמעט הכל שקר מסביב - אנחנו ממשיכים עם בטחון בה'. מכריחים את עצמנו לקום בבוקר, ולעשות מה שצריך, ולהשתדל להמשיך עולם 'רגיל'. אבל לא 'רגיל' כמו הרחוב, אלא רגיל כמו יהודי אמיתי.

ונכון, כדי לעשות את זה - צריכים לסגור את עצמנו, כי אם נותנים לילדים יותר-מדי להיות ברחוב, או יותר-מדי לשמוע את המודרניזציה של החרדים, או נותנים להם יותר-מדי לשחק עם ילדים אחרים, אז הם חוזרים הביתה מקולקלים. ואז אנחנו צריכים לעבוד כפול - כדי להחזיר אותם לאמת. בדור הזה - לא יהיו הרבה יהודים שיגיעו לגאולה, כי אין הרבה יהודים-אמיתיים בכלל בדור הזה. הם מעט מאד יחסית. ואם נראה את כמות היהודים בעולם לעומת הגויים - אז זו קבוצה קטנה ביותר. ואם נסתכל מיהו יהודי אמיתי בתוך כל אלו שהם כביכול יהודים, רואים שמעט מתוך כל האוכלוסיה 'הכביכול יהודית', מעט מאד שהם יהודים אמיתיים לפי הדין, בגלל ההתבוללות. ואם ניקח את כל אלו שלפי הדין אמנם הם יהודים אמיתיים, ונבדוק מי מביניהם 'ערב-רב' ומי לא - אז ישארו מעט מאד יהודים. אז לכן, מעט מאד מאלה שיושבים שהם יהודים - יקבלו משיח.

ש. מה עם המעצורים שמפריעים לנו בדרך החיזוק, כל ההרגשות-הלא-ברורות?
 ת. זה כל הנסיון. תעצרו רגע, תסדרו את המחשבות בצורה ברורה, ותעשו מה שצריך לעשות. כי זה יקל עליכם אחר כך. מה שמצליחים לתפוס עכשיו - זה יקל על הסבל אחר כך.
 ש. האם האנשים שהולכים בדרך השקר לא מרגישים את זה...
 ת. לא בדיוק. הם כן מרגישים. אך הם לא מודעים למה שהם מרגישים. הם מטשטשים את זה עם כל הגשמיות. ובמקום לחפש את האמת - שזה מה שיציל אותם, הם הולכים ויורדים עוד יותר ועוד יותר לגשמיות, ולפריצות, ולחוסר הקדושה, לכל דבר שיטשטש להם את ההרגשה הזאת של בריחה

מהאמת. הם לא הולכים לכיוון הקב"ה, כי הרעיון שהם יצטרכו לעזוב את הגשמיות יותר מדי קשה בשבילם, וזה מה שהורג אותם. והם הולכים ושוקעים בזה יותר ויותר. כי לא רוצים לעזוב את הגשמיות, את עגל הזהב. ש. הם בתוך בתי-כלא מאד גדולים וחזקים של החברה וכו'...

ת. עצם הסגירות והכבילות בתוך החברה, זה גם הכל מהגשמיות. איך מתלבשים, איך נראים, מה עושים, הכל זה 'בית-סוהר', נכון. אבל כל זה מהסימנים שמובילים למוות.

ש. קשה לי לראות את המשפחה מסיבב. זה מרגיז מאד. מה אפשר לעשות?

ת. אין מה לעשות. רק להתפלל עליהם. זה הכל. שוב אני אומר: אם הם יהודים אמיתיים - ה' ידאג להם שהם ינצלו.

ש. איך נוכל להמשיך לחיות כשאחד הילדים שלנו הוא ערב רב, מה יהיה?

ת. אני רוצה להגיד לכם, שאם ח"ו אחד מהמשפחה מתגלה כערב רב - אז לא תהיה לכם בעיה להשתחרר ממנו. כי זה יגיע למצב כזה, שתראו כבר את המשיח, ותראו כבר את הגאולה. אז מי שערב רב - ערב רב, והם ינעמו, וזה הכל. אנחנו רוצים את האמת. וברגע שנראה את האמת - זו האמת - וזה הכל. ולא נשב שבעה על משהו שלא אמת.

בואו נדבר על מסירות נפש. זה יהיה המבחן האחרון. מה היה הנסיון של העקדה? ה' שלח את אברהם אבינו פשוט להקריב, להרוג את הבן שלו. והוא היה מוכן להתנתק ממידת החסד שלו ולעשות, כי כך הקב"ה רצה, וגם אנחנו נצטרך להיות מוכנים לזה. [דברים ל"ג, ט': הַאֲמֵר לְאֲבִיךָ וְלְאִמֶּךָ לֹא רָאִיתִי, וְאֵת אָחִי לֹא הִכִּיר, וְאֵת בְּנוֹ לֹא יָדַע וכו']:

מסירות נפש - מהי זניאל, כ"ט תשרי תשע"א

אבא, אבא, אבא, מה עוד יש להגיד, תמיד אני חושב, מה עוד יש להגיד, כמה דברנו ודברנו, כמה אוטיסטים דברנו ודברנו כל השנים, 17 שנה, 18 שנה, מדברים ומדברים על הגאולה, מבקשים ומבקשים מעם ישראל לעשות תשובה, לעזוב את עגל הזהב, לזרוק אותו לפח, ללכת בדרך ה', לעזוב את יהדות הפלסטיק, לעזוב את היהדות בתחושת. עכשיו לשנות כיוון, לכוון את הלב, הנשמה, המחשבות והרצונות לקב"ה, לתורה, למצוות, לקדושה, לצניעות, למשפחה, ולהוציא את כל הגשמיות, הצעצועים והשטיות של העולם הזמני הזה.

עכשיו, עכשיו אתם עוד יכולים לשנות, אתם עוד יכולים לעשות תשובה, אבל עוד מעט ישמע קול שופר הגאולה, שערי התשובה ינעלו, ואי אפשר יהיה להשתנות. העולם הזה יעלם עם כל הרשעים, ורק מי שחי בקדושה יוכל לצאת מהמיצרים של העולם הזה, ולהיכנס לבית המקדש השלישי, אל תחזור על הטעות של כל מליוני היהודים שלא יצאו ממצרים, של אלה שמתו בחורבן בית המקדש, של אלה שהלכו בדרך תנועת ההשכלה לפני השואה הנוראה וכו'. לא תוכלו להגיד לא שמעתי, לא ידעתי.

איך אפשר, איך אפשר להמשיך לכתוב, אני לא יודע מה עוד אפשר לכתוב, אבל אולי בכל זאת נדבר על הנקודה החשובה ביותר וזו האמונה ובטחון בה, אמונה ובטחון בה, בלי זה אין כלום, בלי זה אין תורה, בלי זה אין מצוות, בלי זה אין עתיד, אין בשביל מה לחיות.

יהודי נולד באופן טבעי עם אמונה ובטחון בה, זה חלק של הנשמה שלו, לדעת שה' אחד ושמו אחד, שה' הכל יכול, שה' הוא ריבונו של עולם, שה' ברא אותנו ואת כל העולמות והוא שולט על הכל. הוא יודע את המחשבות של כל בן-אדם בעולם, הוא יודע את הרגשות של כל אדם בעולם. הוא מוביל כל יהודי ילד וגם גוי לכיוונים שהוא תיכנן בשבילם ולטובתם. לכן בן-אדם בעולם. משהוא מדהים! והוא הכל יכול, הוא הבורא, הוא האבא, ואנחנו כולנו היצירות שלו, אנחנו הילדים שלו.

היות יהודי עם בטחון ואמונה בה' זה דבר מאד מאד קשה. כשאדם נולד לעולם הזה, הוא גדל, הוא לומד לאכול, ללכת, לרוץ, לרכב על אופניים, להרגיש את העולם הזה, אבל הוא לא לומד בדרך כלל לחוש את עצמו, את הנשמה שיש בו, את

המימד שאנחנו לא רואים. אבל עם רגישות רבה, אנחנו יכולים להרגיש את הנשמה שהיא דבר רוחני, נצחי [ברכות השחר: ברכות ס': אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה היא, אתה בראתה, אתה יצרתה כו' ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא].

היהודי צריך להרגיש את זה, אדם שהוא מעורב מאד בעולם הזה הוא מרגיש את זה, הוא מרגיש את העולם הזה, את כל הדברים מסביב שמביאים לנו בידור ושמחה שטחית, דברים טעימים לאכול, גלידות, שוקולדים, עוגות, אוכל טוב עם כל מיני סוגים של בשר, ירקות ויין מכל מיני סוגים.

אדם שמעורב מאד בעולם הזה, ואוהב אותו, ותענוגות העולם הזה הם המטרה שלו, לא יכול להרגיש את הנשמה שלו. וכדי להרגיש את הנשמה שלו, הוא צריך להוריד את חשיבות העולם הזה, ולהשתמש בעולם הזה כדי לעבוד את ה' ולא לעבוד לעגל הזהב, כי העולם הזה הוא קליפה שנדבקת, משהו מחוספס, וכשהוא מוריד את העולם הזה, מוריד את הקליפה הזאת, אז יש לו את הרגישות להרגיש בפנים את הנשמה היהודית הנצחית שלו, להרגיש את הקשר הישיר של כל נשמה יהודית עם הקב"ה וזו הנאה שהיא מעל ומעבר לכל דבר בעולם הזה. וזה מביא אותנו לשמחה אמיתית, כשאדם מגלה את האמת, מתקרב לקב"ה, זה השיא של ההנאה.

ואיך אנחנו מגיעים לזה? קודם כל להוריד את העולם הזה כמה שאפשר, להתפלל, לעשות מצוות, ללמוד תורה, להשתדל להיות יהודי לפי התורה, אבל הבסיס של כל לימוד התורה וכל המצוות זה ביטחון ואמונה בה', ויחד זה מביא אותנו לאהבת ה', וכשהאדם מגיע להרגיש את הנשמה שלו, וקושר את הנשמה עם התורה, אז הוא יכול להרגיש את בורא העולם, וזו ההרגשה המופלאה ביותר, וכשיבוא משיח צדקנו, אנחנו נרגיש את זה יום יום, רגע רגע, אבל ברמה יותר גבוהה, וכל אלה יצר הרע להפריע לנו, ותהיה לנו אפשרות לעלות ולעלות ולעלות.

בעולם שלנו היום, היהודי צריך מסירות נפש להגיע לרמה של ביטחון מלא בקב"ה, והוא בטוח, שלא משנה מה קורה לו, זה לטובתו. הוא בטוח שה' ברא אותו למטרה מסוימת, ובשביל להגיע למטרה הזאת, הקב"ה נותן כל מיני נסיונות שהם קשים לנו מאד, ואנחנו צריכים לעמוד בהם. ואם אנחנו עומדים בהם, זה נקרא מסירות נפש, אנחנו מוכנים בכל מחיר, לא לעזוב את מה שאנחנו יודעים שזה אמת, וזה לא משנה אם זה בגלל שלדוגמא נשים שהולכות עם רדידים, שאלים וסינרים (*) ושמות ארוכות ורחבות, וכולם צוחקים מהן אבל הן עושות זאת במסירות נפש [כי עליך הורגנו כל היום. ר' ספר חסידים ס' מ'], כי הן יודעות שזו הצניעות, הן יודעות שהרבנים הגדולים מקודם כמו החפץ חיים [ביאור הלכה ס' ע"ה ד"ה דע], החתם סופר [שיר משכיל כלל ה' פרט ט'], הרב זוננפלד ועוד הרבה רבנים אמרו שאישה צריכה להיות צנועה ורצינה מטפחת לכיסוי ראש, [ספר דברי שלום וס' דבר ה' בענין פיאה נכרית ועוד]. וללבוש רדיד, שאל וכו' וכו' ויש תמונות וצילומים שמוכיחים את זה.

בשמים ברור שהצדיקות האמיתיות הן אלה שהיו גם צנועות, ובעולם הזה הצניעות היא הבסיס ליהדות האמיתית, ומצוות הצניעות לנשים היא החשובה ביותר. והן מוכנות לקבל צחוק, ולסבול בזיונות, ולמרות הכל, ובמסירות נפש לשם שמים, לא עוזבות את זה. [זכות נשים צדקיות נגאלו אבותינו ממצרים, ובזכות עתידין הגאול. ילקוט שמעוני רות אות ת"ו, ור' קב הישר פרק ב"ב].

אברך שיושב במסירות נפש ולומד יום וליילה, משקיע את הנשמה שלו בלימוד, כאשר אברכים אחרים כבר עובדים ומביאים יותר משכורת וכו' וכו', לא מוכן לעזוב את דרך החיים שלו, עם הלבוש היהודי שלו, עם הזקן והפאות הארוכות שלו, לא מוכן לעזוב את החיצוניות של יהודי אמיתי, והפנימיות של הלימוד תורה האמיתי, לא מוכן לעזוב את זה, וזו מסירות נפש, זו מסירות נפש להיות יהודי, אפילו שצוחקים על הצדקות הקדושה והלימוד שלו, אפילו שיהודים כמוהו, יהודים שנראים כמוהו צוחקים ממנו, הוא לא מוכן לעזוב את דרכו, זו המסירות נפש שלו.

ש. האם זה לא קיצוני מידי? הרי חז"ל אמרו שדרך זו מתאימה רק לבודדים, [ברכות לה: הרבה עשו

ולא עלתה בידן; ועי' רמב"ם סוף הלכות שמיטה ויובל] ובנוסף, איך אפשר לחיות על משכורת אברך 1000 שקל?

ת. לא כל אחד צריך לשבת וללמוד כל היום, אפשר גם לעבוד, אבל צריך ללמוד קבוע, וכל יהודי חייב לחיות בקדושה, חייב לעשות את המצוות כמה שיותר מדויק, חייב להשתדל לעשות את רצון ה' כל היום וכל הלילה, וחייב לעזוב את עגל הזהב, אפילו אם עגל הזהב לבוש בציצית וכיפה, כי זה עבודה זרה. חייב לאכול כשר, אבל כשר אמיתי ולא בכל המסעדות והפיצות, שאפילו שיש בזה הכשר, אי אפשר לדעת כמה זה באמת כשר, כי מאד מסוכן להיות משגיח במקום כזה, ויש סכנה מאד גדולה לכשרות. אסור לנו להעתיק את דרך החיים הגשמית של הגויים ולשים על זה הכשר, כי הסגנון הגוי מבטל את ההכשר.

הולכים ברחוב, רואים פריצות של נשים עם בגדים צמודים, שמלות קצרות, פאות נוכריות וכו', רואים ליצנות בין חרדים, רואים יהודים אוכלים ברחוב, יהודים חרדים, רואים התנהגות שלא מתאימה ליהודים חרדים, רואים אלימות בין חרדים שזו עבירה קשה ביותר [סנהדרין נח: המרים יד על חברו כו' נקרא רשע, ועי' שער יוד].

וכל יהודי אמיתי שרוצה את האמת, הולך נגד דרכו של הע"ר למרות שהע"ר הוא השולט כיום, הולך ומופיע כמו יהודי אמיתי, מקבל צחוק, מקבל בושות, אבל מחזיק מעמד בכח, וזה מסירות נפש, נלחמים להחזיק את הרחוב היהודי נקי מגוישקייט, לקבל מכות, זה מסירות נפש. זה דור שחייבים להילחם על האידישקייט, על היהדות האמיתית ולא על יהדות הכאילו.

וה' שלח בשביל כל מיני נשמות חזקות שלא מוכנות לוותר, לא משנה מה שעושים להם, לא מוכנים לוותר על דרך חיים יהודיים, היהדות שכל היום היהודי עסוק רק עם רצון ה', וזה לא משעמם לו, זה נותן לו את הכוחות שלו, זה נותן לו את הסיבה לחיות, זה נותן לו את כל ההנאה שלו, לעשות לחיות ה', מהבוקר עד הלילה, ומהלילה עד הבוקר, בכל צעד וצעד, בכל צורה של לבוש, בכל התנהגות ברחוב והתנהגות בבית, עם כל המצוות, ובעיקר עם אמונה וביטחון בה', ומעל הכל אהבת ה'. [חנה"ל שער י'].

ש. אתם עדיין ממליצים לביטחון בבית מים ואוכל? ת. כדאי מאד שיהיה לשים מים ואוכל לשבועיים כולל סוללות וכו'. כמו שהיהודים במצרים יצאו עם קצת אוכל וזה החזיק מעמד הרבה זמן, אז גם אנחנו נעשה קצת השתדלות וה' יעזור לנו, לא צריך יותר שבועיים, חוץ מזה, כולנו נראה דברים מדהימים, פחד גדול, אבל רק שנדע, שמה שיביא אותנו לגאולה זה יהיה הביטחון שלנו בה'.

(*) רדיד: כעין מטפחת מעל הכיסוי ראש המכסה את הראש, הכתפיים העורף, הצוואר והגרונן, אשר בנות ישראל הצנועות נהגו ללבוש כאשר יצאו מהבית, הרדיד אינו מכסה את הפנים. שאל: כעין מעיל, שכמיה, המסתירה את צורת הגוף.

סינר: כמו סינר רגיל, מעיד על צניעות, שורש הלבוש הוא תקנה של עזרא הסופר אשר עלה ארצה וראה את הפריצות שהיתה בארץ ישראל. רבי יונתן אייבשיץ [יערות דבש ח"א ל"ט מ'] כותב כי אשה הלובשת סינר גם ברשות הרבים מוגנת נגד מלאך המות בעל הרבה עינים. כך היו לבושות הנשים היהודיות עד לפני כחמישים שנה.

המסרים של בתיה ע"ה. (מתוך הספר "ונפשי יודעת מאד 2")

...זה הסוף, עוד מעט והעולם יתמודד עם הנסיון הסופי. חצי מן היהודים חיים בעולם של חלומות ללא אמת. הדור שלנו דור שפל ועלוב שמוקף כל כך הרבה חושך עד שזקוקים למפגרים למצוא ניצוצות של אור, אבל זהו החושך שלפני האור הגדול. אנו המפגרים של העולם הזה נשלחנו לגלות את האמת, אנו מוכרחים לעשות זאת כי זה חלק מהתיקון שלנו.

אתם יהודים שהם באמת שייכים לתורת ה' מיד יכירו את האמת. היהודים שהכי קשה להם להתמודד הם הדתיים שחושבים שהם צדיקים, ואין להם על מה לעשות תשובה, הם בטוחים שיש להם מקום שמוכן עבורם בגן עדן...

ליזכיר הרבים, ניתן לקבל את המסרים חיים בדואר. פרטים בטל. 0527-120-948.